

Người Đồng Hương

Sáng thứ bảy, tháng hai, Đài Bắc, y bước ra khỏi khách sạn Khang Hoa, hít một hơi dài khoan khoái xua đi những mệt mỏi của một tuần ngập việc, của một năm trôi nổi. Y có thói quen lên Dương Minh Sơn ngắm cây cỏ, đi lang thang trước khi bay về nước.

Đón một chiếc taxi đậu gần khách sạn, y hé cửa thưởng thức cái lạnh của những tia giá li ti trong mùa xuân Đài Loan, mùa xuân lãng mạn của Hàn Ni, Vân Lâu, Đường Khả Khâm, Mẫn Úc Mi...

Liếc qua cái thẻ của tài xế, y xởi lời. “Chào Hoàng Sến Xáng buổi sáng khỏe nhé! Cho tôi đến núi Dương Minh, gần Cố Cung. Thông thả.”

Bác tài cười hà hà, vẫn còn hơi rượu phảng phất. “Chào ông. Có lạnh thì kéo cửa lại.”

Người lái xe trạc ngoài bốn mươi, chòm râu tài má phải rung rinh, đôi mắt đỏ như chưa ngủ đủ, hai bàn tay gân guốc với các móng đen đúa, không gốc nhà nông thì cũng nhà thợ.

“Làm ăn khá không ông Hoàng? Mấy con rồi?” y buông vài câu làm quen băng quơ, lơ đãng nhìn đời ngược xuôi.

“Ba đứa con rồi, làm ăn cực lắm. Ông ở đây chơi hay làm việc, lâu không?”

“Tuần sau về, vừa đi làm vừa chơi. Kiếm ngày nhiều?”

“Chưa tới một ngàn Đài tệ, phải chạy mười mấy tiếng”

“Bà xã làm khá không. Ai đón con?”

“Bán rau ngoài chợ, không ăn nhằm gì. Sắp nhỏ bà nội phụ chăm nom...” Bác tài thổ lộ “Các ông đi làm vừa đi chơi quá sướng. Tụi này cày suốt. Có qua Thái, Phi, Việt chưa?”

Kiểu nói chuyện ề à pha giọng Quảng Đông, cái đầu húi cua và đôi mắt một mí của y khiến lão Hoàng đoán rằng y ở một xứ nào khác.

“Bác gái chắc người Đông Nam Á hả?” Y đoán mò.

“Ừ. Ngô cưới vợ Việt bốn năm rồi. Để năm một. Nị muốn lấy vợ sang bên đó cũng dễ. Hệ hệ!”

“Vậ à...bác lấy người Việt? Vùng nào?”

Lão Hoàng nói tên một tỉnh châu thổ rồi một huyện quen thuộc xứ y.

“ Nộp cho bọn môi giới 100 ngàn, ba tháng là coi mắt rồi cưới luôn 1 ngày!”

“ Tốt rồi, bốn năm ba đứa! Hà hà. Bà rành tiếng Tàu chưa?”

Lão Hoàng thở hắt ra: ”Vợ tui học tiếng Trung không vô. Ở bên kia chỉ làm mướn thôi. Làm cơm cho bà già mà không hiểu tiếng gì sất, thiệt là dở!”

“ À ra vậy. Thôi ráng đi. Khi con lớn 1 tí, sẽ khỏe” Y tiếp lời.

“ Tôi chạy gạo nuôi sáu miệng ăn, về nhà nó còn nhăn nhó đòi về Việt Nam ăn Tết. Hôm qua mới đánh mấy bạt tay.”

Y ngán ngẩm, nhẩm tính chắc phải mười phút nữa mới đến.... rồi bỗng dưng buột miệng “Hôm qua nhậu à?”

“Uống ít rượu nhưng nó cần nhẫn, dỗ con thì không nín, còn bà già thì bệnh mấy ngày nay.”

“Bác Hoàng hay dạy vợ lắm hử?”

“Nói nó không nghe được, gần như phải đánh mỗi ngày. Bọn bạn ngộ lấy được vợ giỏi, biết mua bán nên khỏe. Lấy con vợ Việt này ngộ làm ăn không góc đầu nổi.”

.....

Y thấy lòng bùng trong đầu! Đất nước xinh đẹp của hoa đỗ quỳên, của hải âu phi xứ và những chuyện tình viễn khơi Quỳnh Dao, Từ Tóc đang đối diện cuộc vật lộn nhọc nhằn, lạnh lùng của những mẫu đời nghèo khó.

Cái rần rần nóng mặt của y đã làm tan gió lạnh ban sớm, nhưng có lẽ không xua nổi hơi buốt giá vẫn đang hắt lên những phận nghèo lấy chồng xứ lạ. Tai y nghe văng vẳng tiếng ru hời xa xăm “Àu ơ. Chồng gần không lấy em lấy chồng xa...một mai cha yếu mẹ già... bát cơm đôi đũa chén trà ai dâng..”

.....

Xe xích dừng lại trước Cổ Cung ngát hương hoa rừng núi.

“Lão Hoàng, đây là tiền xe.” Và rồi y vét hết số bạc ít ỏi trong cái ví cũ mèm “Còn đây là chút ít biếu các cháu”

Bác tài bối rối, cặp mắt đỏ mở to, môi mấp máy. “Tôi không dám. Tại sao?”

“Chỉ xin được có vài lời. Một người đàn bà tha phương dốt tiếng Hoa, sinh cho nhà họ Hoàng ba đứa, ngày ngày lụi cùi bán rau, chăm mẹ chồng, việc khó nhọc không thua bác lái xe.”

“Còn nữa. Tướng bác có chòm râu tài, chắc chắn sẽ phát. Đừng lo vợ hãm tài, nên đừng đánh mụ nữa”

“Sao kia?” Lão Hoàng ngạc nhiên với khách kiều này.

“Vì nó có lo cho chồng cho con, và không được ăn Tết với gia đình ở quê.”

“?..”

“Và vì nó là người Việt, đồng hương của tôi!”

Y bước lên bậc cấp sảnh Cổ Cung, ngoái nhìn xuống bãi xe. Lão Hoàng vẫn đứng đó nhìn theo, đôi mắt đùng đục....

Hôm sau y về lại Khang Hoa. Tiếp viên khách sạn: “Thưa ông Lê, tối qua có một ông râu đến gọi cho ông hộp bánh”.

Tờ tin kèm,”Vợ chồng em cảm ơn anh. Nguyễn Thị... quê Sóc Trăng”.

Nét chữ nguệch ngoạc của một học sinh lớp ba xứ y.

Trần Gia Tôn (Niên khóa 82-85)